

Aquí callá; tots assentiren; tots l'hi daven la raó.

A casa de l'obrer mort, hi ha uns sers posats al mon, com ses pares, pera treballar pe'ls altres, per esser esclaus de la llibertat... i de la miserie.

I com demanen á ses pares.

Ja es l'hora de dinar i no venen i tenen gane, que no es pas molt lo que han esmorzat pera resistir massas hores sense menjar res...

I la mare no ve, i'l pare no's veu, i no's dine...

Poc saben, infeliços, lo desgraciats que queden.

Sols veuen el present; que no dinen y tenen gane i per xo ploren i ningú'ls aconso-la, ningú..... ni'ls de la compassió davant el mort...

No, no venen; no, no vindrán; no, no's dine avui...

Son pare, ja ho sabem, jau en la solitut eterna. La mare, al arribar á la casa de socors, fou presa d'un fort atac i restá freda... s'ajuntá am son espós.

I entretant la gent se va allunyant del lloc de la desgracie, comentant el fet, acudint á ses llabis un ¡pobre home! buit, fret, pro dit am care de compassió, i com si an aquest comentari sarcástic i inhumá, dit per boques que no senten, ja haguessin compler ab sa concien-cie, se retiren, satisfets y disposats á ol-vidar lo mes prompte possible tot lo passat, que no es pas cuestió d'infundarsi, que's alló de que: *Avuy per tú, demá per mí.*

I mentres tant els fill's de les víctimes espe-ran á llurs pares...

I mentrestant la *llástima* popular llueix sa ausencie...

I mentrestant no dinen, ni brenen, ni sopen.

I mentrestant, esporuguits, sens alé, seca la gola, aixuts de llágrimes, de tant plorar, s'a-junten i s'apropen, comunicantse llur calor i arrupits en un recó, formant pinye, s'adormen, fadigats de demanar i aclaparats de por... i tenen un bell somni, ¡menjen! i...

I ¡pobres orfens! qui ho sab las vegades que s'haurán de contentar de menjar en somnis....

GLEVA

NOVES

Es prega á tots aquells que no vullan la Re- vista LLEVOR, se serveixin indicarho al pas- sant, del contrari se'ls passará á cobrar al aca- bá'l trimestre.

* * *

Estem en tractes ab un autor literari gra- nollerí, á fi de poguer aviat donar una grata nova, als subscriptors pera mitj any; que consis- tirá segurament en el regalo d'un magnífich drama en quatre actes que obtingué temps pas- sats un brillant éxit.

* * *

Pera la festa de Sant Jaume á la nit, en la

Societat «Unió Lliberal», s'hi representá el gran drama d'en Frederich Soler *Lo Compte l'Arnau*, baix la direcció del notable aficionat en Vicens Boix.

¿Quin es nostre propósit? Descubrir ó enda- vinar, fer llum sobre un humil que desinteresa- dament trevalla ab fé y amor, llensar als qua- tre vents potser un heráldich só, será sempre una noble missió bella de cumplir.

Sabut es que casi tots els autors del nostre teatre han sortit d'aquestas Societats; sabut es que en elles havien ja cridat l'atenció *que ja se'n parlava* y en el procés d'aquesta la- boriosa edificactó, allá en l'escenari ningú l' havia alentat ni aconsellat, ningú havia dit als seus companys y al seu públich: respecteulo que pot esser un artista y ell sol, vivificat pel